

[Ministeren for udenrigsøkonomi.]

brud eller skulle ende med et for os uantageligt eller utilfredsstillende frihandelsområde. Også her tror jeg, det er en helt uberettiget frygt, der kommer til orde hos det ærede medlem. For det første vil jeg pege på, at Danmarks politiske adfærd i denne sag, at regeringens politiske linje i denne sag, på ingen måde har været passivitet, at vi tværtimod har udfoldet en stor diplomatisk aktivitet — jeg kan måske oven i købet tale om en for et land af Danmarks størrelse usædvanlig stærk politisk aktivitet i denne sag. Vi har udfoldet denne aktivitet ikke blot i én retning, ikke blot i forhold til frihandelsområdet, men i alle retninger, også i forholdet til de seks lande, samlet såvel som til de seks enkeltvis; det skal jeg på et senere tidspunkt i mit indlæg vende tilbage til.

For det andet vil jeg give udtryk for, at der er endnu en grund til, at vi ikke står blankt, såfremt frihandelsområdeforhandlingerne skulle bryde. Det er den grund, at så længe Danmark ikke på forhånd har bundet sig til nogen enkelt løsning, er der én forhandlingsmulighed, vi ikke har givet fra os, og det er den forhandlingsmulighed, der ligger i, at vi ikke på noget tidspunkt har givet tilsagn om at åbne vort marked for andre landes industrivarer, uden at vi til gengæld får de mest elementære krav om gensidighed opfyldt. Jeg tror heller ikke, der er nogen, der vil forvente, at vi skulle opføre os på den måde, og jeg kunne måske, hvis det tilkom mig at fremsætte kommentarer til de forskellige indlæg, der er fremkommet her i aften, have ønsket, at det lidt stærkere var blevet understreget, at dette dog må være et rimeligt ståsted for Danmark i de for os så alvorlige og så vigtige forhandlinger, der føres. Det havde måske været rimeligt, at de, der på så overbevisende måde har udtalt sig her i aften, i lidt højere grad havde samlet deres tanker omkring spørgsmålet: på hvilken måde kan vi gavne Danmark ved de forhandlinger, der her føres? På hvilken måde kan vi styrke den danske forhandlingsposition?

Hvad er det for et hovedsynspunkt, Danmark har, som det er afgørende for os at få ført tilstrækkelig kraftigt frem i de internationale forhandlinger, og som på over-

bevisende måde burde være støttet af samtlige ordførere, der har haft ordet?

Det er naturligvis det synspunkt, at intet af de lande, vi forhandler med, skal kunne forlange af Danmark, at vi skal gøre indrømmelser ensidigt uden at få noget igen. Vi må placere Danmark således i disse forhandlinger — og det er altså også det, regeringen har bestræbt sig for — at det ligger helt klart, at betingelsen for, at vi kan indrømme andre lande importfrihed, restriktionsfrihed, toldfrihed for afsætning af deres produkter her, er, at vi til gengæld får en forøgelse i vore afsætningsmuligheder på de andres marked. Det er dette gensidighedsprincip, der er det tilgrundliggende princip for de forhandlinger, Danmark fører, og det er dette princip, vi skal stå fast på. Ganske ligeegyldigt hvilken af de økonomiske modeller, hvorom man så ivrigt diskuterer, om den ene er bedre end den anden, vi vælger, må dette gensidighedsprincip være det, der lægges til grund for Danmarks politik i denne sag.

Både det ærede medlem hr. Per Federspiel og den konservative ordfører, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, har lagt mærke til, at vi fra regeringens side har anbefalet, at man i frihandelsområdet, når man dér skal udforme den landbrugsordning, der forhåbentlig bliver en realitet, i høj grad må tage sit udgangspunkt i den ordning, de seks har lavet. Det er rigtigt, at vi fra regeringens side har taget det standpunkt, og at jeg har udtalt mig i den retning forleden dag. Jeg kan bare ikke forstå de ærede medlemmers overraskelse, for hvad er det, vi er gået ind for? Jo, vi er gået ind for, at man i frihandelsområdet, mellem alle de lande, der måtte blive medlem af frihandelsområdet, måske i alt 17 lande, som udgangspunkt tager det princip, at man afvikler toldsatserne for landbrugsvarer på ganske samme måde, begyndende fra samme dato og med samme overgangsperiode, som de seks gør, at man på samme måde ophæver importrestriktionerne for landbrugsvarer, at vi erkender, at alle frihandelsområdelandene på samme måde som de seks, hvor disse beskyttelsesforanstaltninger for landbruget falder bort, til gengæld må indføre andre, f. eks. statstilskud til landbrugsproduktionen, som man har det i England, eller